

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΠΩΣ ΚΑΝΟΝΙΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΙ ΑΠΑΧΗΔΕΣ

‘Ο παράδοξος «μπάρμαν» «Ζεζέ». ‘Η ταχτική συνθήειά του. ‘Ενα δράμα του «συναφιού» στην οδό Ζερμαίν. ‘Η εξομολογήσεις του Ζεζέ. Τέ τέλος του ηρωικού άπάχη «Ζαθά». ‘Ο έρωσ του ‘Αλγερινού πρὸς τὴν ὄμορφη Ζινέτ. ‘Ενας ἀληθινὸς γάμος. ‘Η δύο καρδιές και τὸ μαχαίρι τοῦ ἀδελφοῦ. Πῶς ξεκαθαρίστηκε μιὰ προσβολή τιμῆς, κλπ. κλπ.

Ο ιδιοκτήτης του μικρού μπάρ της οδού ‘Υβέρ, μ’ άνασκευασμένα τὰ μανίκια, είχε χάσει τ’ άλκοολικό πρόσωπό του άνάμεσα στις σελίδες του ‘Ζουρνάλ’ και διάβαζε με προσοχή τὰ γεγονότα τῆς μέρας. Δέν τόν ενδιέφερε ούτε ἡ πολιτική, ούτε τ’ άρθρα, ούτε τὰ μυθιστορήματα. ‘Εκείνο που του κινούσε τὴν περιέργεια πάντα, ἦταν ὁ ἡμερήσιος άπολογισμὸς τῶν ἐγκλημάτων, τῶν λαοδουτικῶν ἄθλων και τῶν δραμάτων τοῦ «συναφιού». ‘Ἦταν ὅλ’ αὐτὰ γνωστά στον «μπάρμαν». ‘ἤξερε τούς ἠρώες τους, τίς ἀδυναμίες τους, τίς δουλειές τους και τίς παρεξηγήσεις τους.

‘Ετσι ἡ ἐφημερίδα γι’ αὐτὸν ἦταν κάτι ‘ζωντανό, που τόν πληροφοροῦσε γιὰ τὸ τέλος τῶν διαφόρων φίλων του και τῶν πελατῶν του. Τὸν μπάρμαν Ζοζὲ τὸν ἐκτιμούσε και πῆγαινα ταχτικά σὸ κέντρο του γιὰ νὰ φαρέψω καμιά εἰδησι γιὰ τὴν καθημερινὴ καμπάνια μου. Κι’ ὀμιλοῦν ὅτι αὐτὸς ὁ άνθρωπος, που ἔμοιαζε με γορῖλλα, μὸς είχε φωνή πολλές φορές χρῆσιμος κι’ είχε καθοδηγήσει τίς ἐρευμές μου. ‘Εκείνη τὴ μέρα λοιπὸν εἶχα καθίσει δίπλα του κι’ ἔπινα ἥσυχος τὸ κρασί μου, περιμένοντας νὰ τελειώσει αὐτὴ τὴν ἱερὴ ἀπασχόλησή του, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ τοῦ διηγηθῆ καμιά ἱστορία. Ξαφνικά τὸν εἶδα νὰ βγάξῃ ἕνα γυρλιόσιμὸ εὐχαριστήσιος, νὰ σκουπίξῃ με τὴν ἀνάποδη τοῦ γερλιού του τὸ στόμα του και νὰ παρατάῃ τὴν ἐφημερίδα ἱκανοποιημένος.

—Τί συμβαίνει, μπάρμαν Ζοζὲ ; τὸν ρώτησα.
Με κύττασε μ’ ἕνα βλέμμα ἐριάμμου κι’ ἀπάντησε τὸ δάχτυλό του, μὸς ἔδειξε μιὰ εἰδησι.

—Κύττα, μὸς εἶπε, ἀκόμη ἕνα δράμα τοῦ «συναφιού». Κι’ ἔπειτα ἄρχισε νὰ διαβάξῃ σὺλλασσιότα τὴν ἐνδιαφέρουσα πληροφορία: «Στὴν οδό Ζερμαίν’, χθὲς τὴ νύχτα, βρέθηκε πληγωμένος ὁ γνωστός κακοποιὸς Ρομπέρ ὁ ‘Αλγερινός. ‘Υπάρχουν ὀνόνοιες ὅτι ἀπειροῦθῃ νὰ τὸν δολοφονήσῃ ὁ πύνητροφὸς τὸν Ριτόν ντὲ Γκραβιλλέρ, με τὸν ὀποῖο καθημερινὸς λογαριασμοῦ. ‘Ο Ρομπέρ ὄμως ἀρνήθηκε νὰ καταδώσῃ τὸν δολοφόνο, δικολογοῦμενος ὅτι δέν ἔμπορε νὰ τὸν διακρίνῃ μέσα σὸ σκοτάδι. Εἶνε βέβαιον ὅτι πρόκειται περὶ ἐνὸς συνηθισμένου δράματος μεταξύ τῶν ἀπάχηδων. ‘Η ἀστυνομία ἐνεργεῖ ἀνακρίσεις».

—Πῶς σοῦ φαίνεται, με ρώτησε κατόπιν. Αὐτὸ θὰ πῆ νὰ εἶσαι ἀληθινὸς ἄνθρωπος. Ξέρεις και κανονίζεις μόνος τίς δουλειές σου... Τὸ θῖο κι’ ὁ Ρομπέρ. θὰ δῆς διὰ μόλις βγῆ ἀπ’ τὸ νοσοκομείο, θὰ φροντίσει νὰ ‘λογαριαστῆ’ με τὸν δολοφόνο του.

Μοιάζει κι’ αὐτὸς με τὸν Ζαθά. Τὸν ξέρεις ; ‘Α! ‘Ἦταν καλὴ καρδιά ὁ Ζαθά! Εἶχε δέκα γυναίκες που ἐργαζόντουσαν γιὰ λογαριασμό του, σκόρπιζε σάν τὴν ἄμμο τὰ λεφτά και κάρφωνε τὸ θῦμα του στὴν καρδιά, γιὰ νὰ μὴ τὸ ‘φασανίξῃ. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν εἶχαν φίλο, γιατί τὸν φοβόντουσαν. ‘Αμα θύμιανε, μποροῦσε νὰ πνίξῃ σὸ ἄμμα μιὰ σνοικία και νὰ ξεφασανίσῃ, χωρὶς νὰ μπῶρῃ νὰ τὸν βρῆ ούτε αὐτὸς ὁ Διάβολος. Μιά νύχτα ὀπτόσο κάποιος ἐχθρὸς του ἄδεισε τὸ πιστόλι του στὴν πλάτη τοῦ Ζαθά και τὸν κύλισε καταγῆς, σάν ἄδειο σκόκι. ‘Ο ἀπάχης ἔχασε τίς αἰσθησεις του. ‘Η συχτερινὴ περιπόλεια, ὅστερ’ ἀπὸ λίγο, τὸν βρῆκε νὰ πλῆ μέσα σὸ μιὰ λίμνη αἵματος. Τὸν ἔκαναν νὰ συνέλθῃ και τὸν ρώτησῃν περιέργοι :

—Ποιὸς σὲ κύτησε, «Ζαθά» ;
‘Ο ἀπάχης ἀνογύδισε τὰ μάτια του και τέλος ψιθύρισε με κόπο :

—Δέν ξέρω. ‘Ἦταν ἕνας ἀγνωστός!

Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν μετέφεραν σὸ νοσοκομείο τοῦ Σαιν-Λουί. ‘Εκεῖ ὁ «Ζαθά» ἕνα μῆνα

πάλεψε με τὸ θάνατο. ‘Ὁπτόσο, ἔγινε καλά κι’ ἔκανε πάλι τὴν ἐμφάνισί του στίς παλιές συντροφίες του. Πέρασε λίγους καιρός. ‘Ενα βράδι ὁ ὀσιφύλακος τοῦ Σαιν-Μαρτέν ἄκουσαν νὰ λέφτουν ἕνα σωρὸ πυροβολισμοὶ σ’ ἕνα σκοτεινὸ δρόμο. ‘Ετρεξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀνήσυχοι νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Βρῆκαν δύο ἀνθρώπους νὰ ξεψυχοῦν. ‘Ο ἕνας ἦταν ὁ «Ζαθά». ‘Ο ἄλλος ἦταν ὁ «Ντεντέ», ὁ ἄσπινδος ἐχθρὸς του :

—Ποιὸ σὲ σκότωσε ; ρώτησαν τὸν Ντεντέ. ‘Ο Ζαθά ;
‘Εκείνος, καταβάλλοντας μιὰ τελευταία προσπάθεια, κουνῆσε ἀρνητικά τὸ κεφάλι.

—Ὁχι, τοῦς εἶπε, δέν τὸν ξέρω.
Τὴν ἴδια ἀπάντησε τοῦς ἔδωσε κι’ ὁ Ζαθά. Κι’ ὄμως, οἱ ἀστυνομικοὶ ἦταν βέβαιοι ὅτι οἱ δύο ἀπάχηδες εἶχαν ἀλληλοεξομολογηθῆ. ‘Απὸ τὰ πιστόλια τους ἄλλωστε ἔλειπαν ἕνα σωρὸ σφαίρες. Κι’ ἡ ἱστορικοστικὴ ἐξέταση κατόπιν ἀπέδειξε ὅτι ἡ σφαίρα που βρέθηκεν σὸ ὄμμα τοῦ Ζεθά, ἦταν ὄπὸ τὸ πιστόλι τοῦ «Ντεντέ». Κι’ ἐκείνης πάλι που βρέθηκεν στὴ πύμα τοῦ «Ντεντέ», ἔλειπαν ἀπὸ τὸ περιστρόφο τοῦ «Ζαθά». ‘Ἦταν δηλαδὴ μιὰ ἀπάχηκη μονομαχία μέσα σὸ σκοτάδι.

—Ποιὰ εἶν’ ἡ γνώμη σου γιὰ τὸν Ρομπέρ και τὸν Ριτόν ;
—Δέν ξέρω και πολλά πράγματα. Κύτταε νὰ βρῆς καλύτερα τὸν «Ντοῦμπλ-Μέτρ». Αὐτὸς ἦταν φίλος τους.

‘Αποχαρῆθησ τὸν μπάρμαν Ζοζὲ και βγήκα σὸ δρόμο. ‘Επρεπε νὰ συναντήσω τὸν φίλο τοῦ ‘Αλγερινού. Τὸν βρῆκα πρόγυτος ὅστερ’ ἀπὸ δύο νύχτες ἐντελὸς τυχαία στὴ γωνιά ἐνὸς στενοῦ και σκοτεινοῦ δρόμου. Μὸς ἔριξε τ’ ἀποσιγάρο του στὰ πόδια μου γιὰ νὰ με σταματήσῃ.

—Γειά σου, κύριε! μὸς εἶπε με φιλικὸ τόνο στὴ φωνή του.
—Γειά σου, «Ντοῦμπλ-Μέτρ»! τοῦ εἰσάναξ ἔθνοισοισαμένος. Ξέρεις, σὲ ἤθελα.

—Ἔες νὰ ‘ξεκαθαρίσουμε’ κανένα ; με ρώτησε με προθυμία. Μῆπως τὸ κορίτσι σοῦ κάνει ἀπιστίες γιὰ νὰ τὸ «συμμορφώσουμε» ; ‘Εχεις νὰ ‘ζοφλήσῃς’ κανένα λογαριασμό ;
—Ἐλα νὰ εἰς κέρσω μιὰ μοπιτίλεια κρασί, τ’ ἀπάντησα. ‘Εκαθ’ ἑὰ τὰ ποῦμε.

Σῆκωσε τὸ γιακὲ τοῦ σακκακιού του και μ’ ὀκολούθησ. Στὸ μικρὸ δρόμο, ἦταν τρία κέντρα τοῦ ὑποκόσμου. ‘Η φουσαρμὸνικές τους σκόρπιζαν σὸ σκοτάδι τὰ παράξενα τραγούδια τους. Στὰ φωτισμένα τζάμια τους, διαβάξῃ κανεὶς εὐκόλεια: «Μπορεῖς νὰ φέρῃ τὸ κορίτσι σου. Δέν ὕπαρχει φόβος». ‘Η «Παραδίδονται ὑπὸ μαχίματα φουσαρμὸνικά ἀπὸ διπλωματοῦχο καθηγητῆ» ‘Ο «Ντοῦμπλ-Μέτρ» ἀνοῖξε τὴν πόρτα ἐνὸς ὀπ’ αὐτὰ με μιὰ κλωτσιά. Μαζὺ μὰς γώθησαν μὸς στὴν ἀποπικτικὴ ἀτιμόσφαρα μερικές γυναικές με κομμένα πρόσωπα και δυὸ-τέριε «ζέντ’εμαν» με ἡμίμυλα πρσινομένη ἀπὸ τὴν πολυκαρία!

Οἱ θαυμάδες ὀπιδέχτηκαν τὸν «Ντοῦμπλ-Μέτρ» με ἔξοφωπντὰ χαράς. Κάποιος τοῦ ἔστειλε τὸ «κορίτσι» του νὰ τὸν φιλήσῃ. Τ’ ἄφησε ἕνα κόκκινο σημάδι σὸ μάγουλο σάν δαγκωμάτι. ‘Ο συντροφός μου γελῶσε και καμάρωνε.

—Φαίνεται ὅτι ἔγινες σπουδαῖος! παρατήρησα.
—Καὶ βέβαια! μ’ ἀπάντησε, ἀφοῦ ἐγὼ διαδέχτηκα τὸν Ριτόν ; ‘Εκείνος κρύβεται γιὰ νὰ μὴ τὸν πιάσουν.

Μὰ πῶς συνέθῃ τὸ δράμα ; Τί ὀφορμές εἶχαν οἱ δύο τους ; Καμιά γυναίκα :

—Τὸ μάντεψες. ‘Αφορμὴ ἦταν ἡ Ζινέτ. Βλέπεις, ὀπου ὕπαρχουν ἡ γυναίκες, ἐκεῖ ὕπαρχουν και δράματα. ‘Η Ζινέτ λοιπὸν ἦταν ἀδελφὴ τοῦ Ριτόν. ‘Ο Ρομπέρ ἦταν φίλος του. Δέν ἄργησε νὰ γίνῃ και φίλος τῆς Ζινέτ. Μένχρις ἐδὼ τὰ πράγματα πῆγαν νὰ περιφῆμα. ‘Ο Ριτόν ποῦ «μυρίστηκε» τίς σχέσεις τους,

‘Ο ἀπάχης Ριτόν ντὲ Γραβιλλέρ

ρώπης μία μέρα τον 'Αλγερινό :

—'Έχεις τίποτε καλό στο νου σου για τη Ζινέτ ; Ξέρεις, αλήθειν' ένα τίμιο κορίτσι. Δεν μοιάζει με τις γνωριμιές σου..

Ο Ρομπέρ τόν βεβαίωσε τότε ότι ήθελε να την κάνει γυναίκα του κι' ο Ριτόν έβησε την συγκατάθεσή του. Μετά από δύο μήνες έγιναν οι γάμοι τους. 'Αληθινοί γάμοι. "Όλο το συνάφι» γλέντησε εκείνη τη βραδιά κι' ο Ριτόν ζωγράφιζε πάνω στο γαμήλιο τραπέζι δυο καρδιές και κάρφωσ' ένθουσιασμένος πάνω σ' αυτές το μαχαίρι του, για να δείξει ότι μόνο ο θάνατος θα χώριζε το ταιριασμένο ζευγάρι. Μά δ' 'Αλγερινός «δεν ήταν εν τάξει». Μετά από λίγες μέρες, δήλωσε ορθά-κοφτά στη Ζινέτ :

—Πρέπει να βρής κανένα γέρο! "Έχω ανάγκη από λεφτά! "Η Ζινέτ φυσικά διαμαρτυρήθηκε. "Έκείνος, για να την μάθει να μη του αντίμιλλά, την έδειρε. "Η Ζινέτ απέφυγε να πη τίποτα στο Ριτόν. Μά ο Ρομπέρ εξακολούθησε να τη βασανίζει και μία μέρα την έθωλε με τα νυχτικά στο δρόμο. Μ' αυτά τα γάμια η Ζινέτ έτρεξε γ' βρή τόν αδελφό της. Ο Ριτόν έγινε θηρίο. Μάζεψε το «συνάφι», διηγήθηκε την άτιμία του Ρομπέρ και την προσέληθε που τού είχε κάνει. "Όλοι συμφώνησαν ότι ο 'Αλγερινός έπρεπε να τιμωρηθ'η. Αύτη τη δουλειά την ανέλαβε ο ίδιος ο Ριτόν να την κανονίση. Οι άλλοι άρκέσθηκαν στο να μη δέχονται πειρά στα κέντρα τους τόν Ρομπέρ. "Όπου κι' άν πήγαινε, οι Ίδιοκίτητες, τών μπάρ τόν έδιωχναν, λέγοντάς του «κατηγορηματικά ότι δεν είχε θέση για εκείνον. Μιά νύχτα τέλος ο Ριτόν συνάντησε τόν 'Αλγερινό :

—'Έχουμε κάποιο λογαριασμό να κανονίσουμε, τού ειπε σοβαρά.

Ο άλλος έκανε ότι δεν καταλάβαινε. Καί σε μία στιγμή, τού πέταξε τó μαχαίρι του και τó έθωσε στα πόδια. "Ο Ριτόν γλύτωσε ως έκ οσύματος αύτη την επικίνδυνη μαχαίριά. "Έξαλλος άπ' τó θυμό του, κυνήγησε τόν Ρομπέρ και τού άδειασε στην πλάτη τó περίστροφό του. "Ο 'Αλγερινός στάθηκε άπότομα, έγειρε μπροστά, έπειτα τινάχθηκε προς τα πίσω και τέλος σωφίστηκε κατανύη άναίσθητος. Είχε πληρώσει με τó ίδιο τó αίμα του την παληανθρωπιά του. "Ετσι τέλειωσε τó πρώτο μέρος της Ιστορίας αυτών τών δυο άπαγ'ηδων.

Ο «Ντούμπλ-Μέτρ» κατόπιν ρούφηξε τó τελευταίο κρασί της μπουτλίλιας, μού έδωσε τó χέρι του και μού ειπε :

—Τώρα σ' αφήνω, γιατί έχω μία δουλειά. Πρέπει να είδοποιήσω τó Ριτόν να φυλάγεται από τούς αστυνομικούς.

Μά ο άπάγχης δεν στάθηκε τυχερός. Τά λαγωνικά της αστυνομίας έπειτα από λίγες μέρες άνακάλυψαν τó κρησφύγετό του και τόν συνέλασαν. "Ετσι ο έκδικητής της αξιοπρεπειάς της αδελφής του βρισκεται σήμερα στις φυλακές. "Όσο για τόν «Ντούμπλ-Μέτρ», συνεχίζει τούς νυχτερινούς άθλους του.

ΖΑΝ ΜΠΑΖΑΛ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Τó «Σινέ-Μόντε» αναφέρει ότι ο δουξ κι' η δούκισσα τού Κέντ τόν περισσότερο καιρό τού μηνός τού μέλιτος στόν πόργο τού Χιμλ-Χολ τόν πέρασαν στην αθουσα τού κινηματογράφου. Μεταξύ δέ τών έρνων τά όποια άπόλαυσαν, ήταν ή «Βασίλισσα Χριστίνα», ή «Εύθυμη χήρα» με τόν Μαυρίσ Σεβαλιέ και τήν Ζαννέτ Μάκ Ντόναλντ, τó φιλμ «'Ένα δράμα στο Μανάτταμ» κι' ένα πλήθος άλλων φιλμ της τελευταίας παραγωγής.

Η Φαίη Βραιύ, ή χαριτωμένη πρωταγωνίστρια τού «Κινγκ-Κούγκ», θρσικεται σήμερα στο Λονδίνο. Οι "Αγγλοι θαυμαστές της ένθουσιασθηκαν τόσο από τήν όφιζή της, ώστε δεν τήν άφησαν επί μια έβδομάδα να ξεκουρασθ'η ούτε μία στιγμή. Τήν προσκαλοοσαν σε γεύματα, σε χορούς, σε δεξιώσεις, παντού. "Ετσι ή... στυχη ήθοποιός, άντι να ξεκουρασθ'η, κόντεψε να πάθη υπερκόπωση από τά ξενύχτια και τις διασκεδάσεις.

Η Τζέαν Μπλουτέλ, ή γαριτωμένη «βεντέττα» τού 'Αμερικανικού κινηματογράφου, άπέκτησε δώ και λίγες μέρες ένα πολύ όμορφο άγοράκι. "Ο μικρός θαφτίστηκε κυόλας και πήρε τ' όνομα Νόρμαν Σκότ. "Όσο για τόν πατέρα του, τόν Τζόρτζ Μπάουονς, είναι σήμερα ο πιο εύτυχης άνθρωπος τού Χόλλυγουντ.

Σιδερόκέφαλος λοιπόν ο μικροίλης!..

**ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ**

'Η άγάπη είναι τó π'αν σ' αυτό τόν κόσμο κι' ο έρωτας είναι ο μόνος πραγματικός Θεός. Γκομπλάβν

'Ο έρωτας είναι ή άρρη, ή αίτια και ο σκοπός κάθε μεγάλου, ώφισου και εγγενικού. 'Αλ φ. Κάφ

'Ο Θεός σ' διάκληρο τó οικοδόμημα της Δημοουργίας του έθωλε έναν μόνο θεμέλιο λίθο : τόν έρωτα. Γεωργία Σάνδη

'Ο έρωτας, άτως και ή φροτιά, δεν μπορεί να ζήση χωρίς να κινείται διαρκώς. Λουμιάς, υός

Για τούς έρωτευμένους ή μοναξιά είναι κακός σιμβόλος. Λεβλά Χανούμ

'Ο έρωτας είναι τόσο δυνατός, ώστε έχει ως άγγελολόφο του όλόκληρη τή φύση. Β. Ούγκο

"Όταν ή γυναίκα κάθεται πολλές ώρες μπροστά στο τζάκι τού σαπιού, ο σ'σζυγός της μπορεί να είναι ήσυχος στη δουλειά του. Κενέζικη Παροιμία

'Η άξία της γυναίκας διακρίνεται μονάχα όταν γίνει μητέρα. Τολστόι

'Από τόν καρό που ο Θεός έπλασε τήν γυναίκα, ο διάβολος μένει σχεδόν άνεργος... Ροντέτ

Για τούς άνδρούπους που έχων καρδιά και αίσθημα, ή τμή και ο έρωτας είναι άδέρια άγαπημένα. Α. Κάφ

'Ο έρωτας είναι ένα τοίμηρό και άστατο αίσθημα, τó όποιον πότε μεγθύνει και πότε μικραίνει. Μονταίνι

'Ο έρωτας είναι τó πιο άγνό και τó πιο άγιο πάθος από τά πάθη της καρδιάς μας. Στανάτλ

'Η έρωτικές Ιστορίες που διαβάζονται στα μυθιστορήματα τότε μόνο είναι πετυχημένες, όταν είναι αὐτοβιογραφίες τών συγγραφέων. Β. Ούγκο

Πού σπάνια πγαίνει κανείς από τήν αντίπαθεα στη φίλια, παρά στόν έρωτα. Λαβουγιέφ

'Η γυναίκα γιά τούς μορούς είναι πάθος, για τούς φρόνιμους σπουδή. 'Αλ. Δουμάς

'Η άπλη και άθδια κλίση της καρδιάς διαρκεί περισσότερο από τόν μορόδó έρωτα. 'Αλ. Δουμάς, υός

'Ο πρώτος στίναγμός τού έρωτος είναι ή τελευταία πνοή της φρονιμάδας. Βίσμαρκ

'Ο έρωτας είναι ή μεγαλύτερη φροντίδα τού βίου, ή ζοή της ζοής. Λίμ. Ζολά

Στόν έρωτα ή όπίδα ζωογονεί, αλλά ή προσδοκία θανατώνει. Α.δγ. Μακέ

'Ο έρωτας δεν είναι πάντοτε ώρας, άτως και ο άνθροπος δεν είναι πάντα καλός. Κ. Ντίκινς

"Όταν λογαριάζει κανείς τις τεράσιες ίσηρεσίες, τις άόλες προσέφορον τά παράθυρα στούς έρωτευμένους, βρισκει λογικότητα τήν άπόφασή να τά φορολογήσων. Ο. Μπαζζάκ

'Η ήδονή τού να αγαπάμε χωρίς να τοίμημε να τó λέμε, έχει τις λιότες της, αλλά έχει επίσης και τις χαρές της. Πασκάλ

Η πρώτες παραφορές τών έρωτευμένων είναι τόσο βίαιες και τόσο λαμυρές, ώστε τó π'αν ήτοιόσσεται στη δυνάμει τους. Γ. Σάνδη

'Ο έρωτας τ' ή φρονιμάδα δεν ήταν ποτέ άδέρια. Α. Φράνς

